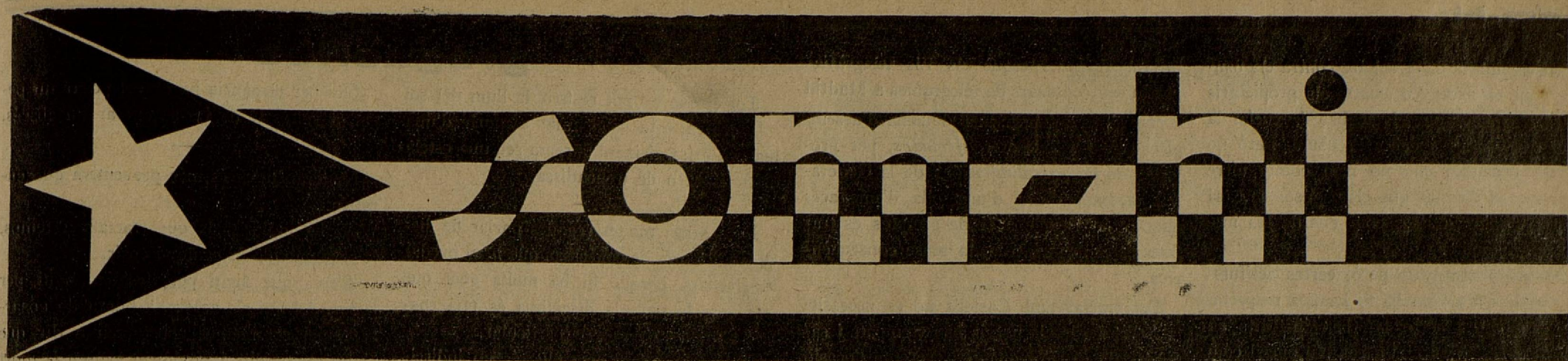

any I - 1 setembre 1934 - núm. 19

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**

redacció i administració: sant anastasi, 4

número solt: 20 cèntims

del moment

Els ciutadans de Badalona que amb el nostre vot vàrem donar el triomf a la coalició d'esquerres badalonines, ens trobem al cap de set mesos d'una majoria esquerrana a l'Ajuntament, decepcionats i fastiguejats, per la lentitud amb que vénen resolent-se els problemes vitals de la nostra població.

No és en el nostre ànim ferir susceptibilitats de ningú, però si que hem de dir que en el nostre criteri, la política que es ve fent a l'Ajuntament no és d'esquerra ni és res.

Potser estrany i algú, que des d'un setmanari que és portantveu de la Joventut d'Esquerra Estat Català, surti el primer crit d'alerta. Però nosaltres que per a defensar els ideals d'esquerra estem disposats a donar la vida, entenem que havíem d'ésser precisament la Joventut, la primera en dir-los als nostres representants: Cal imposar una política netament d'esquerra en el nostre Ajuntament. Si això no és possible, abans d'anar cap a un descrèdit que forçosament repercutiria en perjudici del nostre partit, és preferible renunciar a continuar coaligats i convertir-se en minoria apart i així la tasca seria més profitosa i el poble de Badalona sabria que Esquerra Republicana de Catalunya, primer ha renunciat a governar, abans de sotmetre's al caprici d'algun sector coaligat i que d'esquerrans en són ben poc.

contribuïu a la subscripció pro-presos

la gesta d'euscadi

Els nostres germans d'Euscadi han demostrat amb la seva actitud viril i sencera que els governs *lerrouxaires* els hi fan si més no, tant poca por com a nosaltres.

El govern de la república apila als pobles i a les ciutats de Bascònia, guàrdies civils, metralladores i delegats governatius amb les butxaques plenes de destitucions.

El poble digne només necessita un alcalde patriota i conscient per fer front a totes les arts guerreres que del ministeri de la Governació els hi regala Salazar Alonso.

El poble digne només va necessitar un alcalde que cridés als consellers a sessió única i històrica per omplir una plana plena de dignitat i de glòria a les cròniques vasques.

I ja no cal dir-ho. Nosaltres estem tant plenament identificats amb els ciutadans de Bascònia que solament cal afegir que ens tenen al seu costat per tot el que calgui, amb el nostre cor de patriota junt amb el seu, amb els nostres ideals de nacionalisme junt amb els seus i amb les nostres aspiracions de llibertat junt amb les seves. Que més cal ara perquè la nostra unió, el nostre maridatge en sigui perfecte...?

Hem estat identificats amb tota l'ànima quan al nostre horitzó s'hi entreveia l'horitzó històric de la llei de contractes de conreu en la que la noble

actitud dels representants del país vasco, va segellar la nostra amistat i ho serem ara fins on calgui, per mantenir íntegres les aspiracions dels nostres germans del Nord.

Junt amb els vostres escuts heràldics hi llueixen les quatre barres catalanes i al costat de la vostra bandera, voleia al vent de totes les nostres aspiracions, la nostra bandera barrada que posa un sol d'esperança amb el seu estel, símbol de les nostres llibertats, que volem que s'estengui a tots els altres germans que encara estan subjectes a aquella ridícula i *primoriveresca* unitat nacional espanyola.

Endavant germans d'Euscadi!

Fen que eixordin els vostres carrers i les vostres viles els crits de ¡Gora Euzcadi Azkatuta! i els acords del vostre himne.

Feu que cada ciutadà de la vostra terra sigui un baluard defensor dels nostres drets, com un moderníssim Verdun queaturi la invasió a les vostres llars del feude centralista.

No us atureu, que quan l'enemic vegi voleiar juntes les nostres aspiracions, s'acobardirà i tornarà entera i llavors nosaltres clavarem al cim més alt de Catalunya i de Bascònia el nostre penó, perquè els demès pobles d'Ibèria emmirallant-se amb el nostre exemple puguin també conquerir la seva llibertat.

Auñacious

belicismes in articulo mortis

La República, al fer la seva declaració de principis a l'aprovar-se la constitució, digué que era enemiga de les guerres i que enterrava definitivament tots els somnis imperialistes.

Cal dir que de la República de les constituents a la República de Lerroux, Gil Robles i Cambó hi ha un abisme, no obstant aquesta declaració no ha estat derogada.

Que pretèn el Ministre de la Guerra amb el seu flamant projecte de mobilització? Suposem que no serà per fer por als veïns, que ja sab ell que no s'espantaran, perquè el *León Hispano* el que vol després de quedar-se sense dents a força de mastegar glòria, és tranquil·litat i bons aliments i no que li facin fer el ridícul exposant-lo a rebre més cops.

I si la mobilització que projecta el Ministre de la Guerra no té d'espantar a cap enemic exterior present o futur, quina finalitat persegueix? Es que pot-

ser a qui es vol espantar és Catalunya i Euscadi?

El senyor Hidalgo pot dormir tranquil que nosaltres també hi dormirem. Els seus projectes tenint com tenen els dies comptats, són papers redactats *in-extremis*, ço que vol dir que casi són mullats.

El senyor Hidalgo com el senyor Samper, ningú s'explica encara com dimoni fou que arribaren a ministres, però el que certament tothom afirmaria és que no ho seran mai més.

No ens inquietem doncs si un ministre en un moment d'eufòria vol jugar a soldats, altre mal no faci.

Els seus companys radicals que han deixat la seva empremta a l'Ajuntament de Barcelona, quan entrin en el període comatós no serà pas a soldats que jugaran precisament.

Segurament que jugaran a un joc més fort i més car.

núvols d'estiu

Els bladers castellans han posat el crit al cel perquè el nostre Conseller d'Agricultura ha dictat unes disposicions pel salvaguardar els interessos dels agricultors de la nostra terra. (No tot són lleis de Contractes de conreu, senyors de l'Institut.)

Per les protestes que s'han aixecat, ens hem enterat de que el mercat de Catalunya no és un mercat despreciable, i després de que els agricultors castellans no tenen rendició possible, perquè tot l'enrenou que han armat, l'han armat instigats pels seus enemics naturals, els farinares.

Les terres de Castella en la majoria de la seva extensió no produeixen altre cosa que blat per la senzilla raó de què són terres de secà; el pagès castellà viu una vida de *mugic*, perquè étot ajuda a que sigui així, la seva idiosincràsia, les inclemències del temps, la manca d'aigua, els usurers i els farinares.

Quan un pagès arriba a posar el blat a les sitjes es pot dir que el seu valor el té ja empenyat en un seixanta o un setanta per cent, ha tingut de comprar els adobs, ha tingut de mantenir el bestiar, ha pagat els jornals als obrers, les contribucions, assegurances, etc., etc., i tenen necessitat urgent de vendre.

Els farinares llavors entren en funcions i comencen fent el desmenjat, per obligar als productors a vendre a un preu ruïnós, sinó tota la collita almenys una part, perquè com que sempre van endarrerits per sortir del pas tenen de sotmetre's a una altre plaga del camp, més perjudicial que la llagosta, que és la usura, mantes vegades l'usurer és el mateix farinaire o un agent seu perfectament *camouflat*, i aquest continuament tusta a la porta demanant els interes-

ses o la cancel·lació del deute per obligar al desgraciat pagès o sotmetre's a les exigències del seu explotador.

A força d'Assembles i de presions de Diputats, el Ministre d'Agricultura, Marcel·lí Domingo, dictà un Decret establint una taxa per a la venda del blat a fi de sustraure als agricultors de les urpes de la usura i dels fabricants de farina.

Aquest decret no tingué cap valor perquè per ara les presons no s'han fet pes agiotistes. Les coses seguiren com abans o pitjor, perquè els fabricants de farines confabulats amagaren les existències i feren veure al Ministre que la producció d'aquell any no bastava pel consum nacional i s'autoritzà la importació de blat argentí.

Amb l'stoc que els quedà, a l'any següent els farinares no tingueren necessitat d'anar depresa a comprar blat i als mercats no es feia cap transacció, mentres que per els pobles corrien uns agents oferint comprar el blat a sota preu del que manava el decret del Ministre d'Agricultura, cosa que conseguiren fàcilment per les raons que ja hem exposat.

Aquest és el drama dels agricultors de Salamanca, de Sòria, de Valladolid, de Palència, de Burgos i de totes les províncies que la seva principal font de riquesa és el blat.

Perquè el Conseller d'Agricultura de la Generalitat s'ha pres en seriò les disposicions que en aquesta matèria ha dictat el Ministre del ram del Govern Central, s'aixequen irats en contra nostra els pàries castellans i parlen de boicots, de fronteres i de separatisme.

Bé que s'aixequin irats i amb els punys